

Патријарх Порфирије: Када имамо вере онда је све чудо у нашем животу

Беседа Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија одржана 11. фебруара 2024. године на светој Литургији у Саборном храму Успења Пресвете Богородице у Шибенику

У име Оца и Сина и Светога Духа! Браћо и сестре, најпре да кажем да се веома радујем што смо сабрани на светој Литургији у овом храму посвећеном Пресветој Богородици; сабрани на месту и поводом догађаја који је најважнији у животу сваког човека; сабрани у храму и то због вршења свете Литургије. Света Литургија је извор и циљ нашега живота овде на земљи. Све што имамо и споља и изнутра треба да носимо у себи и да приносимо пред подножје Божје на светој Литургији, а онда и све што чинимо у својој свакодневници треба да буде прожето и надахнуто светом Литургијом, свугде и на сваком месту.

И ево, дошли смо у Шибеник, у манастир Крку, поводом сутрашњег празника, поводом Света Три Јерарха који су слава Богословије, али Бог је дао да и на данашњи дан, у недељу, која се зове Недеља Хананејке, заједно узносимо

молитве Богу. А чули смо и причу, одломак из Јеванђеља по Матеју, у којој се описује један необичан догађај, један веома чудан дијалог који води Господ са једном женом. Видимо да Господ употребљава веома грубе речи према једној беспомоћној жени, која му долази с поверењем и моли га да Он исцели њену кћер. Да бисмо, браћо и сестре, разумели да је Господ Христос Син Божји и да је дошао ради спасења сваког човека, можемо то разумети и кроз ову причу. Жена Хананејка не припада изабраном народу. Она није део народа који је Бог изабрао да се кроз њега чува вера о спасењу, вера у Спаситеља и да из њега и кроз њега дође сам Спаситељ у свет. Ова жена припада многобошцима, припада народу који није изабран и припада народу који погрешно верује у Бога. За чланове изабраног народа ова жена је вишеструко достојна сваког презира. Онима који су припадали изабраном народу било је забрањено чак да улазе у насеља многобожаца – многобожаца којима је припадала и ова Хананејка. Али ево, без обзира што она не припада изабраном народу и што погрешно верује, Господ с њом успоставља дијалог и на крају показује да је дошао због сваког човека тако што јој испуњава молитву, што исцељује њену кћер.

Поред човекољубља које Господ показује, Он користи сваку прилику да нама упути поуку. И зато између почетка обраћања и благословеног епилога, краја ове приче, постоји један драматичан дијалог између жене Хананејке и Господа. Она му се обраћа и вели: Господе, исцели моју кћер!, а Господ каже: Ја нисам дошао због вас, који не припадате изабраном народу, него само због изабраног народа! Наравно да ово звучи супротно ономе што смо претходно рекли да је Господ дошао због свих људи и заиста јесте тако. Али у овом конкретном тренутку Господ хоће да нама покаже како изгледају они који су самољубиви, који су формалисти; како се према другима односе они који су сами себи довољни и мисле да је довољно да припадају правој вери, правом народу па да буду мили Господу. Христос овде хоће да покаже да свака крајност која не подразумева љубав и прихватање сваког човека као иконе Божје, јесте груба, јесте безосећајна; она не препознаје икону Божју у сваком човеку. Али Он сам истовремено и ову жену води од почетног вапаја за здрављем, од почетне дубинске молитве за лепотом, за хармонијом, од глади и жеђи за истином и за Богом, води је потпуном сједињењу са Богом, води је потпуној спознаји истине и љубави Божје. Али, води је тако што она расте у поверењу, што њена вера расте, што се она пројављује и показује као предуслов сваке врсте односа са Богом и сваке врсте пута који води ка Богу и који води ка истини. Зато кад Господ каже: Нисам дошао никоме другоме осим изабраном народу, ова Хананејка иде даље и каже: Да, али оно што је вишак, што је сувишак онога што имате као господари и господи, можете

дати онима који немају. И не само то, него указује ова жена на болну истину – да они који себе сматрају да су припадници истинске вере, припадници истог народа, често друге доживљавају, не само као непријатеље, него као бића која су подобна животињама. Ова жена Хананејка и на то пристаје – вели: Да, иако смо без вере у Бога бесловесна бића, иако без живота по заповестима Божјим наши животи постају животи слични животињском свету, ипак љубав Божја је толика да може у себе да смести све и свакога.

Љубав Божја унапред прихвата све и свакога онаквим какав он јесте и унапред свима прашта, унапред све грли, све узима у своје наручје. Потребно је само да препознамо да је Исус Христос заиста наш Бог и Спаситељ и потребно је да желимо да имамо заједницу са Њим, да имамо јединство са Њим, да желимо да се назовемо Његовом децом; и онда ће Његов загрљај за нас бити пут ослобођења, пут радости, пут лепоте, пут хармоније, независно од спољашњих околности. И наравно, с обзиром да је Хананејка показала и глад за истином и за пуноћом и за лепотом и за хармонијом и бескрајно поверење у Бога, у љубав Његову, Господ каже: Биће ти по твојој вери! и исцељује њено дете. Дакле браћо и сестре, вера је оно што је основ нашега живота. Када имамо вере онда и наша логика другачије мисли и наше очи другачије виде и срце наше другачије љуби. Када имамо вере, онда је све чудо у нашем животу, онда се непрестано исцељујемо и ми и све оно што имамо; и ми и наши ближњи.

Нека би Господ дао да имамо вере ове жене Хананејке која није припадала истинском, изабраном народу Божјем и није припадала истој и правој вери. Да нам Бог да да припадамо истинској и правој вери, да верујемо исправно, да верујемо православно, али да та наша вера не буде мртва, јер је вера без дела мртва; да буде делатна, да буде наш живот и онда ће заиста све бити чудо у нашем животу, а најпре чињеница да познајемо Бога Којега онда славимо са свима светима и овде и сада и у векове векова. Амин!

spc.rs